

Câu Chuyện Trong Đêm

Nguyễn Nguyên An

Đêm đã khuya, Trân vẫn cặm cụi với những lát chổi xào xạt trên đường khuya. Mấy hôm nay Trân làm lại một mình với chiếc xe rác đến tận gần sáng mới quét xong đoạn đường của Trân và chị Thao. Chị Thao con nằm viện nhờ cái Thu con gái đầu chị đến phụ Trân. Biết Thu sắp thi vào đại học, Trân nói:

- Đêm sau Thu nghỉ, chị quét một mình cũng được. Chị thấy Thu không quen thức đêm...ngáp hoài hà.

Thu bẽn lẽn:

- Ở nhà cháu uống một ly cà phê đặc rúra mà hai mắt cứ díp hoài hà.

Trân vừa quét vừa mỉm cười tính thơ ngây của Thu rồi dừng tay chổi đợi Thu đẩy xe tới. Hai thanh niên đi chơi khuya về thấy Thu lung linh dưới ánh đèn khuya liền lạng xe cái vù làm Thu xanh mặt. Trân trở cán chổi trừng mắt chỉ hai thanh niên đang quay lui nhìn Thu cười nham nhở:

- Liệu hồn đó! - Rồi xây sang nói với Thu đã đẩy xe rác trở tới - Chị thức đêm, quen rồi, mai chị thấy Thu đến là chị giận đó, nghe chưa!

Công việc đã xong, Trân vào phòng thay chiếc áo công nhân dày cộm có mấy sọc ngang dọc phản quang rồi thong thả đạp xe về nhà. Các chị sồn sồn cùng tổ Trân cứ mặc nguyên bộ quần áo bảo hộ xót xáy ấy leo lên Honda cười nói lao xao và nổ máy chạy... Trân chưa chưa chồng, không bận bịu việc nhà nên thường trở lại con đường chạy dọc theo công viên ven sông, Trân thích nhìn con đường sạch bong do cô mới quét vừa ngắm bình minh cuối nguồn sông đang hùng lên dùng giăng với bóng đêm nhờ nhờ sương đêm, cuộc chia tay ngày và đêm diễn ra bịn rịn trong cõi tịch lặng ban sơ thật tuyệt vời, chỉ có những người thức khuya, dậy thật sớm như Trân mới được thưởng thức, mới được thả hồn giao thoa với đất trời, sương gió sớm mai. Và nếu ai vô tình hay cố ý hái hoa, bẻ lá bên công viên xả trên đường, cô lại dừng xe nhặt sạch mới thôi. Trân đang đạp xe trong cảm khoái băng láng, chợt thấy một cái ba lô ai để trên đường, miệng ba lô mở, cô nghĩ, chắc tên trộm lấy hết tư trang rồi phi tang ra đây, mình dừng rờ tới mang họa. Trân đạp qua, bụng áy náy vì cái ba lô sù sụ trên đường. Gì thì gì, mình phải dẹp nó đi, để chút nữa người ta qua đây chướng mắt lắm. Trân quay lui, dựng xe bên lề, đến xách ba lô lên, nghe nặng tay, mở ra xem. Trân thấy một cái bình gốm màu xanh, có khảm ảnh căn cước của một lão bà thượng thọ 81 tuổi, không ghi trú quán, chỉ vờn vờn một dòng chữ nguyên quán tíu đâu ngoài Bắc. Trân biết đây là cốt tro đã hoá trong Đài hoàn vũ, giờ này điều linh thịnh độ nơi đây, tội nghiệp! Trân liền đưa bình cốt tro ấy về đội trong công viên. Mấy anh bảo vệ cùng Trân lập một bàn thờ tạm, thắp hương cho lão bà.

Mấy hôm sau, trước khi các chị đẩy xe toả ra các ngõ đường quét, hốt rác, cả tổ Trân quây quần bàn bạc, chọn cách tốt nhất để liên lạc với người nhà bà lão. Không biết chị Thuần bực bội chuyện gì lại lên tiếng:

- Khi không con Trân rước nợ cho tổ.

Trân dầm dề:

- Ch...ii...chị Thuần nói vậy th...ii...thì để em đem về nhà em.

Chị tổ trưởng đang bó chổi nghe vậy lên tiếng:

- Thuần à, mi gặp mi cũng làm như con cái Trân thôi, chớ đừng nói trắng, ai nỡ để vong linh người ta trôi sông lạc chợ được.

- Chị không sợ Giám đốc phê bình tổ mình mê tín dị đoan à?- Thuần gân cổ cổ bày tỏ lòng mình - Khi không ở công viên lù lù một bàn thờ nghi ngút khói hương mấy hôm rày. Em sợ lãnh đạo biết phê bình đó.

- Lãnh đạo phê bình tau chịu cho - Chị tổ trưởng khẳng khái - Chừ tổ mình tìm cách chi tin cho người nhà mẹ đó biết là hay nhất, đừng bàn cãi tùm lum nữa.

Chị Thẩm nói:

- Giám đốc không la đâu, nếu ông la cả tổ mình chịu. Tui nghĩ bây giờ rao trên đài là hay nhất.

Chị Sung hậm hực:

- Tiền mô! Bộ mấy đứa bày tướng lên ti vi rẻ lắm à? Tau nghe họ nói mấy trăm ngàn một phút chơ không dưới mô.

Cả tổ phụ nữ quét đường người đứng, người ngồi nghe chị Sung nói, ai nấy chìm trong im lặng...Một lát Trần rụt rè:

- Thôi đây... tại em, để em chịu tiền rao trên đài cho, mấy chị...

Chị Thuần cướp lời:

- Tau nói chơi vậy mà mi đòi chịu một mình hả?. Không được nghe, làm việc phước ai cũng có quyền hết a Trần. - Chị Thuần đến ngồi trước chị tổ trưởng vừa bó xong chổi, nói tiếp - Chị tổ trưởng nì, tôi nghĩ bọn mình đóng góp chắc đủ rao một lần trên truyền hình.Nếu thiếu, quyền bên bảo vệ, bên tổ Bắc, cùng lắm xin Công Đoàn chi cho một ít mấy chị ạ, việc nghĩa Công đoàn Công ty cũng hăng hái tham gia thôi.

Ngay tối hôm đó Chủ tịch Công đoàn đến, biết chuyện chi nóng 100 ngàn rồi làm thủ tục với Tài vụ sau và phân công Trần ngày mai đến Đài truyền hình nhận tin cho người thân cụ bà.Trần đến Đài truyền hình đăng ký rao vặt, ông Trưởng phòng nghe chuyện liền miễn phí.Trần phấn khởi đem mấy trăm bạc chị em và Công đoàn đóng góp nạp cho Công ty. Nhưng Công ty bảo Trần đưa về tổ lo chăm sóc hương khói, bông ba cho hương linh cụ bà, khi người nhà cụ đến nhận mới thôi.

Một tuần sau, chị Thao và Trần đang quét dọn trên đoạn đường dẫn ra ga.Đường khuya lặng vắng, hai hàng cây hai bên lề đường chụm đầu vào nhau kết thành một hang động xanh mờ dưới bóng những ngọn đèn cao áp chạy hun hút đến sân ga. Con Đường đẹp man dại, xanh xao đến nỗi Trần cảm tác:

Via ộp lát đá núi/ Con đường xanh như đêm/ Nằm nghe phố xá thờ/ Dòng sông như đường khuy/ Đứng đây đêm huyền thoại/ Nhen biếc ước mơ xanh...

Ở sân ga láo nháo một nhóm người mới vừa xuống chuyến tàu đêm. Những tiếng nổ của những chiếc Honda chờ thờ xé trong khuya vắng vỡ oà tịch lặng rồi bị bóng đêm nuốt chửng trong bao la sâu thẳm, con đường yên tĩnh như cũ. Chợt một thanh niên đến bên Trần cất tiếng hỏi:

- Xin lỗi, cô biết trụ sở Đội công viên Lý Tự Trọng đóng ở đâu không?

Trần í ới gọi chị Thao đẩy xe rác phía sau vì đột nhiên giữa khuya khoắt gặp anh chàng lạ hoắc! Nhưng khi nghe anh chàng hỏi "trụ sở" bằng giọng Bắc thì Trần phì cười:

- Chúng tôi làm chi có trụ sở, chỉ có một căn nhà tạm dành để dụng cụ ngoài kia kìa - Sực nhớ Trần hỏi - Anh hỏi làm chi, giờ này ngoài đó chẳng có ai cả.

Anh chàng lúng túng:

- Cô biết cô Trần công nhân Môi trường đô thị không?

Trân chưa kịp trả lời thì chị Thoa đã hỏi chàng trai:

- Cậu tìm cô Trân làm chi?

Chàng trai giải thích rằng, hôm bà nội mất ở thành phố Hồ Chí Minh chàng không vào được vì bận bảo vệ luận văn tốt nghiệp. Ông nội và mẹ anh đưa cốt tro bà về quê. Trên chuyến tàu xuyên Việt, ông nội anh ôm khư khư bình cốt trong lòng, tên trộm tưởng của cải quý lừa cụ ngủ thò mất túi ba lô...hoá ra cốt tro người chết...Cụ ông lang thang ở sân ga ba ngày ba đêm tìm cốt vợ không đăng mới chịu về quê. Về nhà cụ ông chẳng ăn uống gì được, nằm thờ vắn than dài không biết hương linh vợ đang vất vưởng nơi đâu. Mới đây, cả nhà nghe Trân nhắn tin trên sóng truyền hình liền bảo cháu trai đáp tàu xe vào nhận cốt tro bà nội.

Tối hôm đó Trân bàn giao bình cốt cho chàng trai kỹ sư cầu đường tên Hân:

- Anh đừng ham ngủ như ông nội để bà nội đi bụi lần nữa thì chết đa nghe.

Hân không cười phụ hoạ mà vương vẩn ánh mắt buồn buồn trên mái tóc đen dài óng ả và khuôn mặt khả ái của Trân.Hân cười gượng nói:

- Mình từ xa xôi đến đây lại nhận được sự tốt bụng của Trân, của các chị không biết lấy gì đền đáp.Trân có cho mình đến đây xin việc làm không?.

- Được thôi - Chị Thoa hót lời - Sợ cậu chê thôi, thành phố tôi rất cần kỹ sư cầu đường đồ cao như cậu.

Trân không trả lời Hân nhưng đôi mắt trong ngược nhìn Hân đượm một lời hỏi khế: "Thiệt không đó?".

Chàng trai cũng ngầm hiểu, hứa:

- Mình sẽ trở lại đây, chắc chắn!

Lúc ấy chuyến tàu khuya huyết còi báo giờ chuyển bánh, chàng trai hỏi hỏi hã đeo bình cốt bà nội lên tàu, đứng vẫy tay chào Trân và chị Thao và nói:

- Hân sẽ trở lại Trân nhé! Hân sẽ trở...

Ánh mắt Trân đuổi theo Hân với dòng nhìn tha thiết, sự bộc lộ mới mẻ này làm hai má cô bùng bùng đến nổi bạo dạn nói:

- Nhớ trở lại nghe anh!